

PRZYGOTOWANIA DO PROCESU BEATYFIKACYJNEGO ŚWIĄTOBLIWEJ OFKI

29 czerwca 2012 r. – biskup opolski Andrzej Czaja mianował postulatora sprawy beatyfikacji świętobliwej Eufemii raciborskiej.

20 lipca 2013 r. – postulator zwrócił się do biskupa opolskiego z formalną prośbą (*supplex libellus*) o wszczęcie procesu beatyfikacyjnego.

8-9 październik 2013 r. – biskup opolski poprosił Konferencję Episkopatu Polski o opinię w sprawie stosowności rozpoczęcia procesu beatyfikacyjnego świętobliwej Eufemii i okazała się ona pozytywna.

17 stycznia 2014 r. – biskup opolski wydał edykt, w którym poinformował diecezjan o zamiarze wszczęcia procesu beatyfikacyjnego świętobliwej Ofki.

19 stycznia 2014 r. – biskup opolski powołał Komisję Historyczną w składzie: biskup gliwicki Jan Kopiec (przewodniczący), dr Maciej Zdanek z Krakowa i dominikanin o. Jan Spież z Warszawy.

1 kwietnia 2014 r. – *nihil obstat* Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych.

Aktualnie trwają prace Komisji Historycznej. Od ich wyniku będzie zależała decyzja biskupa opolskiego o otwarciu procesu beatyfikacyjnego świętobliwej Ofki na etapie diecezjalnym.

MODLITWA O BEATYFIKACJĘ ŚWIĄTOBLIWEJ EUFEMII

Miłosierny Boże, Ojczy ubogich, Ty wybrałaś świętobliwą Eufemię, księżniczkę z rodu Piastów, do stanu zakonnego i pozwoliłaś jej przez cnotliwe życie w raciborskim klasztorze dominikanek odejść z tego świata w opinii świętości, proszę Cię, spraw, aby została włączona w poczet błogosławionych. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

MODLITWA O UPROSZENIE ŁASKI ZA WSTAWIENNICTWEM ŚWIĄTOBLIWEJ EUFEMII RACIBORSKIEJ

Świątobliwa Eufemio, z dawien dawna przez wielu umiłowana i otoczona czcią! Ty, wpatrując się w krzyż, rozważałaś Mękę Pańską, wielką miłością płonęłaś do Jezusa obecnego w Eucharystii, umartwiałaś swoje ciało licznymi pokutami, a wstępując do klasztoru dominikanek w Raciborzu, całkowicie oddałaś Chrystusowi swoje życie. Byłaś wzywana, gdy zagrażało niebezpieczeństwo, w czasie choroby i w wielorakich potrzebach. Zasłynęłaś niezwykłymi znakami. Proszę Cię i ja, abyś u miłosiernego Boga wyprosiła mi łaskę...

Ojczy nasz... Zdrowaś Maryjo...
Chwała Ojcu...

Informacje o łaskach otrzymanych za wstawiennictwem świętobliwej Eufemii raciborskiej prosimy zgłaszać na adres: Kuria Diecezjalna w Opolu, ul. Książąt Opolskich 19, 45-005 Opole.

Folder ukazał się z okazji 660-lecia śmierci świętobliwej Eufemii raciborskiej.

Za zezwoleniem władzy kościelnej.
Opole, dnia 13 grudnia, nr 3/2018/I/KNC-N.

ŚWIĄTOBLIWA OFKA
PIASTÓWNA
(1299-1359)

EUFEMIA (OFKA) urodziła się w 1299 r., w rodzinie księcia raciborskiego Przemysła i księżniczki mazowieckiej Anny. Jej rodzeństwem byli: Leszek, Anna i prawdopodobnie Konstancja. Została oddana na wychowanie 9 kwietnia 1306 r. do klasztoru dominikanek w Raciborzu, założonego przez jej ojca. Dnia 9 kwietnia 1313 r. wstąpiła do tegoż klasztoru, przyjmując habit zakonny. W latach 1341-1346 i 1349-1359 piastowała w nim urząd przeoryszy.

Przed śmiercią 8 grudnia 1358 r. spisała testament, przekazując wszystko, co posiadała, na rzecz klasztoru, przez co w pełni zasłużyła na tytuł jego fundatorki. Zmarła w opinii świętości 17 stycznia 1359 r. i została pochowana w kaplicy św. Dominika przylegającej do kościoła dominikanek w Raciborzu.

Jej życie duchowe przejawiało się w kulcie Ducha Świętego, Eucharystii, Męki Pańskiej, Matki Bożej oraz w ascezie i praktykach pokutnych. W opinii potomnych jaśniała licznym cnotami i zasłynęła wieloma cudami.

Jej kult w kaplicy św. Dominka pielęgnowały raciborskie dominikan-ki. W 1606 r. dominikanin Abraham Bzowski spisał jej żywot, który później wielokrotnie wydawany był w różnych językach. Nasilenie kultu Ofki nastąpiło w XVII i XVIII stuleciu. W 1821 r. jej doczesne szczątki zostały przeniesione do Kościoła pw. Wniebowzięcia NMP w Raciborzu, gdzie dotąd jest jej główne miejsce kultu.

WYPowiedzi Pasterzy Kościoła

Z relacji „ad limina Apostolorum” biskupa wrocławskiego Franciszka Neuburga z 1708 r.:

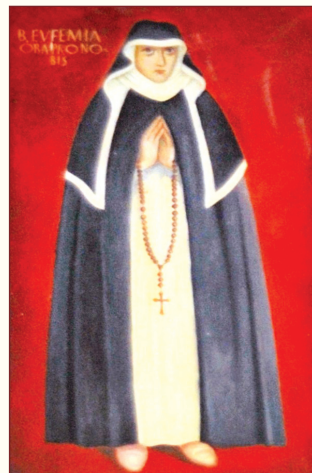
W tym klasztorze [w Raciborzu] przez wiele lat dźwigała brzemię przeoryszy panna Eufemia Domitilla, córka najmiłościwszego fundatora i księcia, która zmarła roku 1359 dnia 17 stycznia [i] jaśniejże licznymi cudami.

Z orędzia biskupa opolskiego Franciszka Jopa z okazji 600. rocznicy śmierci świętobliwej Ofki [WUDO 14 (1959), nr 2, s. 48-50]:

Jak daleko pamięć ludzka sięga, jak stwierdzają to najdawniejsze zapiski i późniejsze zdania autorów, którzy tą postacią się zajmowali, zawsze była powszechna opinia o niezwyklej świętości życia Ofki. Było też przekonanie, że za jej wstawiennictwem Pan Bóg działał cuda. (...) Ta ufność i cześć dla świętobliwej Ofki utrzymuje się po dzień dzisiejszy.

Z listu biskupa opolskiego Andrzeja Czai na zakończenie obchodów 650. rocznicy śmierci świętobliwej Eufemii [WUDO 65 (2010), nr 1-2, s. 33-36]:

Podjęte w Raciborzu inicjatywy naukowe i kulturalne z okazji obchodów 650. rocznicy Jej odejścia do Pana, obudziły w naszym Kościele Opolskim świadomość żywotności Jej kultu i skłoniły do podjęcia na nowo modlitwy i starań o wyniesienie na ołtarze kolejnego świadka wiary związanego z naszą ziemią. (...) Choć czerpanie z Jej mocnego świadectwa jest szczególnym przywilejem i zobowiązaniem wiernych raciborskiej ziemi, nie ulega wątpliwości, że może bogato owocować w życiu wiernych całego Kościoła Opolskiego.

Z homilii biskupa gliwickiego Jana Kopca wygłoszonej 19 stycznia 2014 r. w Raciborzu:

O felix Ratiboria! – ciesz się, miasto; z ciebie wyszła postać jaśniejąca blaskiem cnót chrześcijańskich. Jakże ona nam dzisiaj jest potrzebna, by chroniła przed rozdrobnieniem i utratą skarbów duchowych, które rozwinęła w sobie ta świętobliwa księżniczka [Ofka], zarazem dojrzała w życiu zakonnym.

Z homilii biskupa gliwickiego Jana Kopca wygłoszonej 15 stycznia 2017 r. w Raciborzu:

Jak co roku (...) gromadzimy się w tej dostojnej świątyni raciborskiej, by ożywić naszą gorliwość w upraszaniu daru wyniesienia do chwały błogosławionych wspaniałej przedstawicielki średniowiecznego Raciborza. (...) Podziwiamy, jak pięknie układa się, w formie mozaiki, pisana pamięć o heroizmie cnót, ile wytrwałości i uczciwości wkładali kronikarze i wspaniali ludzie utrwalający pamięć o niej. Nas, po wiekach cieszy każdy przejaw zanotowanej famy świętości, wyrażanego podziwu dla postawy i dojrzałości wiary XIV-wiecznej kobiety, realizującej w Raciborzu ideał głębokiej więzi duchowej w Panem, zbawiającym człowieka. Z tego bogactwa wszyscy czerpiemy. Ja sam po raz chyba piętnasty trwam razem z Wami na tej modlitwie, mającej na przełomie XX i XXI stulecia rozpaść nasze serca zaufaniem do działania łaski Bożej w człowieku. W postawie głębokiej czci nieustannie odkrywam razem z Wami bogactwo poznawanego życiorysu nieprzeciętnej raciborskiej dominikanki, mającej siłę przenikania także i mojej duszy.

